

2329 1

KONINKLIJKE BOODSCHAP

Aan

de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Wij bieden U hiernevens ter overweging aan een ontwerp van Wet (en bijlagen) tot goedkeuring van het op 11 Mei 1951 te 's-Gravenhage tussen Nederland, België en Luxemburg gesloten Verdrag tot het invoeren in Nederland, België en Luxemburg van een eenvormige wet betreffende het internationaal privaatrecht. Verlening van kracht van wet aan genoemde eenvormige wet. Inwerkingtreding van die eenvormige wet.

De toelichtende memorie (en bijlage), die het Wetsontwerp vergezelt, bevat de gronden waarop het rust.

En hiermede bevelen Wij U in Godes heilige bescherming.

Soestdijk, 15 October 1951.

JULIANA.

2329 2

ONTWERP VAN WET

WIJ JULIANA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut! doen te weten:

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat het op 11 Mei 1951 te 's-Gravenhage tussen Nederland, België en Luxemburg gesloten Verdrag tot het invoeren in Nederland, België en Luxemburg van een eenvormige wet betreffende het internationaal privaatrecht, alvorens te kunnen worden bekrachtigd, ingevolge artikel 60, lid 2, van de Grondwet de goedkeuring der Staten-Generaal behoeft en dat voor Nederland dient te worden bepaald, dat de genoemde eenvormige wet kracht van wet zal verkrijgen en in werking zal treden met ingang van de dag van inwerkingtreding van genoemd verdrag;

Zo is het, dat Wij, de Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Artikel 1

Het op 11 Mei 1951 te 's-Gravenhage tussen Nederland, België en Luxemburg gesloten Verdrag tot het invoeren in Nederland, België en

Luxemburg van een eenvormige wet betreffende het internationaal privaatrecht, waarvan de Nederlandse tekst in afdruk nevens deze wet is gevoegd, wordt voor het Rijk in Europa goedgekeurd. De genoemde eenvormige wet in Nederlandse tekst, welke kan worden aangehaald als „Eenvormige wet internationaal privaatrecht”, verkrijgt kracht van wet en treedt in werking met ingang van de dag van inwerkingtreding van genoemd verdrag.

Artikel 2

De artikelen 6, 7 en 10 van de wet van 15 Mei 1829 (*Staatsblad* No. 28), houdende algemene bepalingen der wetgeving van het Koninkrijk, vervallen.

Artikel 3

1. Artikel 110 van het burgerlijk wetboek wordt vernummerd tot artikel 111.

2. Achter artikel 109 van het burgerlijk wetboek wordt een nieuw artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 110

Indien een aanstaande echtgenoot die in het buitenland in het huwelijk wil treden Nederlander is en binnen Nederland zijn woonplaats heeft of binnen de laatste zes maanden heeft gehad, moet de huwelijksafkondiging overeenkomstig de drie vorige artikelen geschieden in de Nederlandse gemeente, waar hij woonplaats heeft of gehad heeft.

3. Artikel 138 van het burgerlijk wetboek vervalt.

4. In artikel 154, eerste lid, van het burgerlijk wetboek wordt in plaats van „het tweede lid van artikel 138” gelezen „artikel 110”.

Artikel 4

Aan artikel 992 van het burgerlijk wetboek wordt een derde lid toegevoegd, luidende:

Het eerste lid vindt geen toepassing op de Nederlandse onderdaan, die in het land, waar hij zijn uiterste wil heeft gemaakt, zijn woonplaats heeft of die aldaar overlijdt.

Artikel 5

De leden 2 en 3 van artikel 1 van de wet van 7 April 1869 (*Staatsblad* No. 56) vervallen.

Artikel 6

Deze wet treedt in werking met ingang van de dag na die van haar afkondiging, behoudens dat de artikelen 2 tot en met 5 in werking treden met ingang van de dag van inwerkingtreding van de Eenvormige wet internationaal privaatrecht.

Lasten en bevelen, dat deze in het *Staatsblad* zal worden geplaatst, en dat alle Ministeriële Departementen, Autoriteiten, Colleges en Ambtenaren, wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven

De Minister van Justitie,

De Minister van Buitenlandse Zaken,

BIJLAGE

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden, Zijne Koninklijke Hoogheid de Koninklijke Prins van België en Hare Koninklijke Hoogheid de Groothertogin van Luxemburg;

Bezield door het verlangen naar vernieuwing van Hun wetgeving en door de wens naar gelijkvormigheid in de rechtsbeginselen en naar overeenstemming in de juridische oplossingen voor Hun landen overeenkomstig de gedachte, welke ten grondslag ligt aan het op 17 April 1948 te Brussel ondertekende protocol tot instelling van de Belgisch-Nederlands-Luxemburgse Studiecommissie tot eenmaking van het Recht;

Van mening zijnde, dat het internationaal privaatrecht zich in het bijzonder leent voor een herziening in Hun landen en dat het wenselijk is een zodanige herziening tot stand te brengen bij wijze van eenvormige wet;

Voorts van oordeel zijnde, dat gemeenschappelijke regels van het internationaal privaatrecht een gelijke rechtstoepassing in de drie landen ten zeerste bevorderen zullen en daarmede blijk zullen geven van hetgeen in deze richting door samenwerking is te bereiken;

Bovendien erkennende, dat de regeling van het internationaal privaatrecht zodanig moet zijn als in een internationale samenleving past en dat zij derhalve geen onderscheid mag maken tussen de voor eigen staatsburgers geldende bepalingen en die welke zijn voorgescreven voor vreemdelingen en de regeling evenmin alleen mag gelden in het rechtsverkeer tussen de drie landen onderling;

Hebben besloten, te dien einde, een verdrag te sluiten betreffende het vaststellen in Nederland, België en Luxemburg van een eenvormige wet betreffende het internationaal privaatrecht en hebben tot Hun Gevolmachtigden benoemd, te weten:

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden:

Zijne Excellentie de Heer H. Mulderije, Hoogstderzelver Minister van Justitie;

Zijne Koninklijke Hoogheid de Koninklijke Prins van België:

Zijne Excellentie de Heer L. Moyersoën, Zijn Minister van Justitie;

Hare Koninklijke Hoogheid de Groothertogin van Luxemburg:

Zijne Excellentie de Heer Eugène Schaus, Hoogstderzelver Minister van Justitie;

die, na elkander hun in goede en behoorlijke vorm bevonden volmachten te hebben overgelegd, zijn overeengekomen als volgt:

Artikel 1.

1. De Hoge Verdragsluitende Partijen verbinden zich de eenvormige wet betreffende het internationaal privaatrecht, vervat in de bijlage van dit verdrag, in Hun wetgeving in te voeren met ingang van de datum van inwerkingtreding van het verdrag hetzij in een der oorspronkelijke teksten, hetzij in beide teksten.

2. In de eenvormige wet betekenen de uitdrukkingen „Nederland/België/Luxemburg” of „Nederlands/Belgisch/Luxemburgs”, voor Nederland: „Nederland” of „Nederlands”, voor België: „België” of „Belgisch” en voor Luxemburg: „Luxemburg” of „Luxemburgs”.

Artikel 2.

1. Behoudens in geval van dringende noodzakelijkheid kan dit verdrag niet worden opgezegd vóór het einde van een termijn van twee jaar te rekenen vanaf de datum van zijn inwerkingtreding. De opzegging zal geschieden door een schriftelijke, aan de beide andere landen langs diplomatieke weg verstrekte kennisgeving van opzegging. In dat geval zal de opzegging van kracht worden met ingang van de eerste Januari volgende op het verstrijken van een termijn van drie maanden nadat de kennisgeving aan de beide andere landen is verstrekt.

2. In plaats van dit verdrag op te zeggen kan ieder land een bepaald geformuleerd voorstel tot wijziging van een of meer artikelen doen en daarvan op dezelfde wijze als van een opzegging aan de beide andere landen kennisgeven. In dat geval zullen de drie landen trachten omtrent dit voorstel tot overeenstemming te komen. Is met ingang van de eerste Januari na het verloop van drie maanden nadat de kennisgeving aan de beide andere landen is verstrekt, geen overeenstemming bereikt, dan kan het land, hetwelk het voorstel gedaan heeft, zijn wetgeving dienovereenkomstig wijzigen. Van de wijziging wordt op dezelfde wijze als van het voorstel aan de beide andere landen kennis gegeven. Ieder van deze beide landen is alsdan bevoegd het verdrag op te zeggen. De opzegging zal drie maanden nadat de kennisgeving daarvan aan de beide andere landen is verstrekt, van kracht worden.

Artikel 3.

Door de bekrachtiging van dit verdrag worden Nederland en België niet verplicht de eenvormige wet ook in hun overzeese gebiedsdelen in te voeren en wordt Nederland nimmer verplicht de eenvormige wet toe te passen in de verhoudingen tot Suriname, de Nederlandse Antillen en Nieuw-Guinea, alsmede in de verhoudingen tot de Republiek Indonesië.

Artikel 4.

1. Dit verdrag doet geen afbreuk aan te voren gesloten verdragen of overeenkomsten, die bepalingen bevatten welke strijdig zijn met de voorschriften van de eenvormige wet.

2. Behoudens met overeenkomstige toepassing van het in het tweede lid van artikel 2 bepaalde, verbinden de Hoge Verdragsluitende Partijen zich daarna geen verdrag met afwijkende bepalingen te sluiten.

Artikel 5.

Dit verdrag zal worden bekrachtigd. De akten van bekrachtiging zullen zo spoedig mogelijk in de archieven van het Ministerie van Buitenlandse Zaken te 's-Gravenhage worden neergelegd. Dit verdrag zal in werking treden zes maanden nadat de laatste akte van bekrachtiging zal zijn neergelegd.

Ten blijk van waarvan de bovengenoemde Gevolmachtigden dit verdrag hebben ondertekend en van hun zegel hebben voorzien.

Gedaan in drievoud te 's-Gravenhage, de 11 Mei 1951 in de Nederlandse en in de Franse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek.

(w.g.) H. MULDERIJE.

(w.g.) L. MOYERSON.

(w.g.) E. SCHAUS.

BIJLAGE VAN HET VERDRAG

EENVORMIGE WET BETREFFENDE HET INTERNATIONAAL PRIVAATRECHT.

Artikel 1.

Tenzij anders is bepaald, worden in de volgende artikelen onder de wet van een land verstaan de in dat land geldende rechtsregels met uitsluiting van die betreffende het internationaal privaatrecht.

Voor de toepassing van de volgende artikelen wordt de woonplaats van een persoon vastgesteld zonder acht te slaan op eisen, die een Staat aan vreemdelingen voor de verkrijging van een woonplaats binnen zijn gebied stelt.

Artikel 2.

De staat, de rechtsbevoegdheid en de handelingsbekwaamheid van een natuurlijk persoon worden bepaald door zijn nationale wet.

Nochtans kan hij die krachtens zijn nationale wet handelingsonbekwaam is, geen beroep op die onbekwaamheid doen tegenover degene, die hem bij het verrichten ener rechtshandeling, te goeder trouw en in overeenstemming met de wet van de plaats der handeling, als handelingsbekwaam heeft beschouwd.

Artikel 3.

Het bestaan van een rechtspersoon, alsmede de organen welke haar vertegenwoordigen, worden bepaald door de wet van het land der vestiging.

De rechtsbevoegdheid van een elders gevestigde rechtspersoon kan in Nederland/België/Luxemburg niet groter zijn dan die van een aldaar gevestigde overeenkomstige rechtspersoon.

Voor de toepassing van dit artikel wordt een rechtspersoon geacht daar gevestigd te zijn, alwaar de hoofdadministratie van de rechtspersoon is gevestigd.

Artikel 4.

De rechten en verplichtingen tussen echtgenoten worden bepaald door de nationale wet van de man. Wanneer nochtans de nationale wet van de man de gehuwde vrouw geheel of ten dele onbekwaam verklaart, wordt een zodanige bepaling op de vrouw, die een andere nationaliteit dan haar man heeft, slechts toegepast, voor zover als haar nationale wet daarmee overeenstemt.

Artikel 5.

De nationale wet van de man op het ogenblik der huwelijksvoltrekking bepaalt het huwelijksgoederenrecht der echtgenoten met inbegrip van de mogelijkheid om door huwelijksvoorwaarden van de wettelijke regeling af te wijken en de gevolgen van deze huwelijksvoorwaarden.

Wanneer nochtans de man nimmer in zijn vaderland een woonplaats heeft gehad of wanneer reeds meer dan vijf jaren verstrekken zijn sinds hij zich blijvend in den vreemde gevestigd heeft, wordt, bij gebreke van huwelijksvoorwaarden, het huwelijksgoederenrecht bepaald door de wet van het land waar de echtgenoten onmiddellijk na de huwelijksvoltrekking hun gemeenschappelijke woonplaats vestigen, tenzij de nationale wet van de man dit huwelijksgoederenrecht niet toelaat.

De wet, die het huwelijksgoederenrecht bepaalt, regelt ook de mogelijkheid om tijdens het huwelijk huwelijksvoorwaarden te maken of te wijzigen, benevens de gevolgen van dien. Wanneer de man tijdens het huwelijk van nationaliteit verandert, is te dezen de wet van de nieuwe nationaliteit beslissend.

Een verandering, die aldus in het huwelijksgoederenrecht mocht worden gebracht, heeft geen terugwerkende kracht ten nadele van derden.

Artikel 6.

De nationale wet van de echtgenoot, die echtscheiding vraagt, bepaalt in welke gevallen deze kan worden uitgesproken.

Nochtans wordt in Nederland/België/Luxemburg geen vordering of verzoek tot een echtscheiding toegewezen, indien in het gegeven geval de Nederlandse/Belgische/Luxemburgse wet geen echtscheiding toelaat.

Artikel 7.

Het in het vorige artikel omtrent de echtscheiding bepaalde vindt overeenkomstige toepassing op de scheiding van tafel en bed. Boven-

dien kan in Nederland/België/Luxemburg een scheiding van tafel en bed worden uitgesproken, indien in het gegeven geval volgens de Nederlandse/Belgische/Luxemburgse wet een scheiding van tafel en bed mogelijk is en volgens de nationale wet van de eiser slechts een echtscheiding.

Artikel 8.

Wanneer tijdens een huwelijk alleen één der echtgenoten van nationaliteit verandert, wordt daardoor de volgens de artikelen 4, 6 en 7 toepasselijke wet niet gewijzigd.

Deze regel geldt niet wanneer de vrouw wederom de nationaliteit verkrijgt, die zij vóór het huwelijk bezat.

Artikel 9.

De betrekkingen tussen ouders en wettige kinderen worden beheerst door de nationale wet van de vader.

Dezelfde wet beheerst de betrekkingen tussen een vader en zijn buitenechtelijk kind. Evenzo worden de betrekkingen tussen een moeder en haar buitenechtelijk kind door haar nationale wet beheerst.

De in het vorige lid aangewezen wet is toepasselijk zowel op een vordering tot inroeping of betwisting van staat als op een vordering, die tot niet meer dan levensonderhoud strekt. Nochtans wordt de verplichting van een vader of een moeder tot het verstrekken van levensonderhoud aan een buitenechtelijk kind bepaald door de nationale wet van het kind, indien deze wet voor het kind gunstiger is dan de nationale wet van de vader of de moeder.

De Nederlandse/Belgische/Luxemburgse rechter kan slechts dan in een procedure tot inroeping of betwisting van staat of tot het verstrekken van levensonderhoud een onderzoek naar de afstamming of naar buitenechtelijke gemeenschap instellen, indien aan de voorwaarden voldaan is, die de Nederlandse/Belgische/Luxemburgse wet voor de toelaatbaarheid van een zodanig onderzoek stelt.

Artikel 10.

De voogdij over een minderjarige wordt beheerst door zijn nationale wet.

Zolang voor een minderjarige een overeenkomstig zijn nationale wet aangewezen vertegenwoordiger ontbreekt, alsmede in spoedeisende gevallen, kunnen in het land van het gewone verblijf van de minderjarige maatregelen volgens het aldaar geldend recht worden getroffen strekkende tot de bescherming van zijn persoon en goederen.

In dezelfde gevallen worden de maatregelen, die tot bescherming van de goederen van de minderjarige krachtens de wet der ligging getroffen worden, als geldig erkend.

Artikel 11.

Het in het vorige artikel bepaalde vindt overeenkomstige toepassing, wanneer tot bescherming van meerderjarigen maatregelen, die hun handelingsbekwaamheid betreffen, genomen moeten worden of genomen zijn.

Artikel 12.

Voor een persoon wiens bestaan onzeker is of die zijn woonplaats verlaten heeft zonder voldoende orde op zijn zaken te stellen, kan een bewind worden ingesteld overeenkomstig de wet van de woonplaats waarvan hij afwezig is of die hij verlaten heeft.

Zolang niet een zodanig bewind is ingesteld, kunnen krachtens de wet der ligging maatregelen worden getroffen tot bescherming van de goederen van de betrokken persoon.

Artikel 13.

Erfenissen zijn, voor zover betreft de aanwijzing der erfgerechtigden, de volgorde waarin zij geroepen worden, de aandelen die hun ten deel vallen, het wettelijk erfdeel (voor België: voorbehouden gedeelte) en de verplichting tot inbreng, onderworpen aan de nationale wet van de overledene op het ogenblik van zijn overlijden.

Dezelfde wet beheerst de innerlijke geldigheid en de gevolgen van uiterste wilsbeschikkingen.

Wanneer de wet van de nationaliteit, die de overledene bezat op het tijdstip waarop hij een schenking aan zijn erfgenamen heeft gedaan, hen geheel of ten dele vrijstelt van de verplichting tot inbreng, is de inbreng slechts verschuldigd, voor zover die wet het bepaalt.

De vereffening en de verdeling van de nalatenschap, daaronder begrepen de executele, de aanvaarding en de verwerping, alsmede de gedwongen verrekening (voor België: inbreng van schulden) en de wijze waarop inbreng geschiedt, zijn onderworpen aan de wet van de laatste woonplaats van de overledene.

Artikel 14.

Wanneer iemand, die volgens het vorige artikel recht heeft op goederen van de nalatenschap, daarvan geheel of ten dele uitgesloten is, doordat in het land der ligging dier goederen een plaatselijke regel van internationaal privaatrecht is toegepast, worden de zakelijke rechten, overeenkomstig die regel door anderen verkregen, als geldig erkend.

Een persoon echter, die van een zodanige plaatselijke regel voordeel heeft gehad, is verplicht de uitgeslotene schadeloos te stellen en wel tot het bedrag van het door hem genoten voordeel.

Tussen deelgenoten worden de volgens de plaatselijke wet ontvangen goederen toegerekend op het aandeel, waarop een ieder volgens de nationale wet van de overledene recht heeft.

Artikel 15.

Overal waar in de vorige artikelen de nationale wet van een persoon toepasselijk wordt verklaard, wordt deze wet door die van de woonplaats vervangen:

1°. wanneer die persoon geen nationaliteit bezit, dan wel zijn nationaliteit of de op hem toepasselijke nationale wet niet met zekerheid kan vastgesteld worden;

2°. wanneer een vreemdeling in Nederland/België/Luxemburg zijn woonplaats heeft en het internationaal privaatrecht van zijn nationale wet de wet van die woonplaats toepasselijk verklaart;

3°. wanneer een vreemdeling buiten zijn eigen land en buiten Nederland/België/Luxemburg zijn woonplaats heeft en het internationaal privaatrecht van zijn nationale wet en van de wet van zijn woonplaats beide de laatstgenoemde wet toepasselijk verklaren.

Artikel 16.

Zakelijke rechten op lichamelijke goederen worden beheerst door de wet van het land, waar die goederen zich bevinden. Dezelfde wet bepaalt welke goederen roerend en welke onroerend zijn.

Goederen, die van het ene land naar het andere vervoerd worden, zijn tijdens dat vervoer onderworpen aan de wet van het land van bestemming.

Artikel 17.

Wanneer een overeenkomst zo nauw met een bepaald land verband houdt, dat zij overwegend tot de rechtssfeer van dat land moet worden gerekend, wordt die overeenkomst door de wet van dat land beheerst, tenzij partijen de overeenkomst geheel of ten dele aan een andere wet onderworpen hebben. Een zodanige keus kan echter de overeenkomst niet onttrekken aan de dwingende voorschriften van de eerstgenoemde wet.

Om vast te stellen of een overeenkomst overwegend tot de rechtssfeer van een land moet gerekend worden, kan gelet worden op de plaats van sluiting en van uitvoering der overeenkomst, op de woonplaats en op de nationaliteit der partijen en op ieder ander ter zake dienend feit.

Wanneer een overeenkomst niet overwegend tot de rechtssfeer van een land behoort en partijen evenmin een toepasselijke wet hebben aangewezen, is de overeenkomst onderworpen aan de wet van het land, alwaar de overeenkomst gesloten is. Indien een overeenkomst door het post-, telegraaf- of telefoonverkeer is tot stand gekomen, wordt de wet van het land van waaruit het eerst een aanbod gedaan is, toegepast.

Artikel 18.

De wet van het land, alwaar een feit plaats vindt, bepaalt of dit feit een onrechtmatige daad is en welke verbintenissen daaruit voortvloeien.

Indien echter de gevolgen behoren tot de rechtssfeer van een ander land dan dat waar het feit heeft plaatsgevonden, worden de verbintenissen die uit dat feit voortvloeien, door de wet van dat andere land bepaald.

Artikel 19.

De wet, die een verbintenis beheerst, bepaalt mede haar wijze van uitvoering, de gevolgen van haar niet-nakoming en de voorwaarden van haar tenietgaan.

Ten aanzien van de afgifte van lichamelijke roerende zaken bepaalt de wet van het land, waar deze zaken in ontvangst genomen moeten worden, de termijnen en de wijze van onderzoek, alsmede de maatregelen ten opzichte dier goederen in geval van weigering van inontvangstneming te treffen, alles in zoverre niet anders overeengekomen is.

In ieder geval moeten ten aanzien der wijze van uitvoering de dwingende voorschriften van de wet van het land der uitvoering in acht genomen worden.

Artikel 20.

De wet van het land, waar de verdeling van de opbrengst van een executie dient te geschieden, bepaalt welke vorderingen een voorrecht hebben en de volgorde der voorrechten.

Artikel 21.

De wet, die een verbintenis beheerst, bepaalt of deze voor overgang vatbaar is en welke vereisten voor een overgang gesteld worden.

Bij een overgang, die zonder medewerking van de schuldenaar is tot stand gekomen, moeten de voorschriften, die de wet van zijn woonplaats in zijn belang of in dat van derden heeft vastgesteld, in acht genomen worden.

Artikel 22.

De bevoegdheid van een persoon om een ander krachtens een volmacht te vertegenwoordigen, wordt ten aanzien van derden bepaald door de wet van het land, alwaar de vertegenwoordiger handelt.

Dezelfde wet bepaalt in hoeverre degene, die op eigen naam voor rekening van een ander handelt, rechtsbetrekkingen tussen degene, voor wie hij handelt, en de derde, met wie hij handelt, kan scheppen.

Artikel 23.

Een rechtshandeling is, wat de vorm betreft, in ieder geval geldig, indien zij voldoet aan de vereisten, die dienaangaande gesteld worden door de wet van het land, alwaar de handeling verricht wordt, tenzij de aard van de handeling of de nationale wet van hem die de handeling verricht, zich daartegen verzet.

Artikel 24.

Behoudens de navolgende uitzonderingen moet voor de Nederlandse/Belgische/Luxemburgse rechter het bewijs overeenkomstig de Nederlandse/Belgische/Luxemburgse wet geleverd worden.

De toelaatbaarheid en de kracht van wettelijke vermoedens, alsmede de bewijslast, worden beheerst door de wet, die op de rechtsbetrekking van toepassing is.

Getuigenbewijs en schriftelijk bewijs zijn toelaatbaar, wanneer, hetzij de wet die op de rechtsbetrekking van toepassing is, hetzij de wet van het land waar de rechtshandeling heeft plaats gevonden, hetzij de Nederlandse/Belgische/Luxemburgse wet het bewijsmiddel toelaat.

De bewijskracht van een akte wordt bepaald door de wet van het land, alwaar de akte is opgemaakt. Is echter de akte verleden door of ten overstaan van een bevoegd diplomatiek of consulaire ambtenaar, dan bepaalt de wet van het land, dat door deze ambtenaar vertegenwoordigd wordt, de bewijskracht der akte.

Artikel 25.

Rechten, die in overeenstemming met de regels van deze wet verkregen zijn, blijven erkend, ook al wijzigen zich daarna de omstandigheden, die voor de bepaling der toepasselijke wet beslissend zijn geweest.

Is buiten Nederland/België/Luxemburg een rechtsbetrekking ontstaan of te niet gegaan in overeenstemming met de wet, die toepasselijk was volgens het internationaal privaatrecht der landen, die op het ogenblik van dit ontstaan of tenietgaan der rechtsbetrekking daarbij wezenlijk betrokken waren, dan wordt dit ontstaan of tenietgaan ook in Nederland/België/Luxemburg erkend, al mocht het in strijd zijn met de krachtens de vorige voorschriften toepasselijke wet.

Artikel 26.

Een voorschrift van deze wet houdt op van toepassing te zijn, wanneer door zijn toepassing inbreuk zou gemaakt worden op de openbare orde, hetzij deze zich tegen de toepassing van een buitenlands voorschrift verzet, hetzij de toepassing van een Nederlands/Belgisch/Luxemburgs voorschrift eist.

Artikel 27.

Deze wet is niet van toepassing op de rechten en verplichtingen, geregeld bij de wetten betreffende de zeevaart, de binnenvaart of de luchtvaart.

Artikel 28.

Deze wet doet geen afbreuk aan de thans geldende verdragen of wetten tot uitvoering van verdragen.